

HET BOEK
VAN DE BOEBOEKS

Marc de Bel & Soeza Papaverboeboek
met illustraties van Frieda Van Raevels

Het Boek van de BOEBOEKS

P E L C K M A N S

*'De stoffelijke wereld heeft nog een andere verborgen kant. En die verborgen kant is de wereld van de elementenwezens of de natuurwezens, die in werkelijkheid alles te maken heeft met de verschijnselen op aarde: met de plantengroei en het insectenleven, met de vogeltrek en met het leven van de totale aardeplaneet. Maar de alomtegenwoordigheid van de natuurwezens gaat nog verder. Niet alleen in de natuur leven ze, met de mineralen, de planten en de dierenwereld. Ze leven ook in alles wat de Mensen zijn en doen. **Menselijke gedachten en gevoelens kunnen deze wezentjes doen ontstaan.**'*

Willy Schilthuis

Voorwoord in het boek *Natuurwezens* van Rudolf Steiner
(voordrachten van 1907 tot 1923)

Inhoud

Voorwoord	8
Hoofdstuk 1. Wie of wat zijn de Boeboeks?	12
Hoofdstuk 2. Een stukje geschiedenis	28
Hoofdstuk 3. Sibben	34
Hoofdstuk 4. Holen en meubels	40
Hoofdstuk 5. Lekkers	64
Hoofdstuk 6. Kledij en verwarming	130
Hoofdstuk 7. Feesten en kunst	136
Hoofdstuk 8. Uitvindsels	150
Hoofdstuk 9. Vrienden en ... vijanden	158
Hoofdstuk 10. Spelletjes en speelgoed	230
Hoofdstuk 11. Sport en Spelen	236
Hoofdstuk 12. Op reis	250
Nawoord	292

Voorwoord

Beste lezer of voorlezer,

Het boek dat je in handen houdt, schreef ik samen met Soeza Papaverboeboek. We maakten het voor zowel de vele jonge en oudere Boeboekfans, als voor hen die de Boeboeks nog niet zo goed kennen, maar dat graag willen. Je vindt hier antwoorden op vragen die mij op lezingen of via e-mail vaak worden gesteld. Denk aan vragen zoals:

Wie en wat zijn de Boeboeks?

*Hoe oud worden Boeboeks
en wat gebeurt er met hen als ze sterven?*

Waar en hoe leven en wonen de Boeboeks?

Wat eten de Boeboeks?

Wat is het Simpal-gevoel?

Welke spelletjes spelen de Boeboeks?

Hebben ze ook vijanden?

Wie maakt al die leuke uitvindsels?

En nog veel, veel meer.

Daarnaast bevat dit boek onder andere ook een uitgebreide biomoes-
tuingids, heerlijke recepten van oma Gnolia, keutelleuke liedjesteksten,
enkele verboekte meesterwerkjes én een handvol keutelspannende
verhalen om zowel voor te lezen als zelf te lezen.

Soeza, Frieda (die de schitterende illustraties maakte) en ikzelf wensen
je alvast levenslang heel veel lees- en kijkplezier bij het (voor)lezen van
dit boek. En vergeet niet: hoe meer je aan hen denkt, hoe groter de
kans dat je ze te zien krijgt.

Marc de Bel

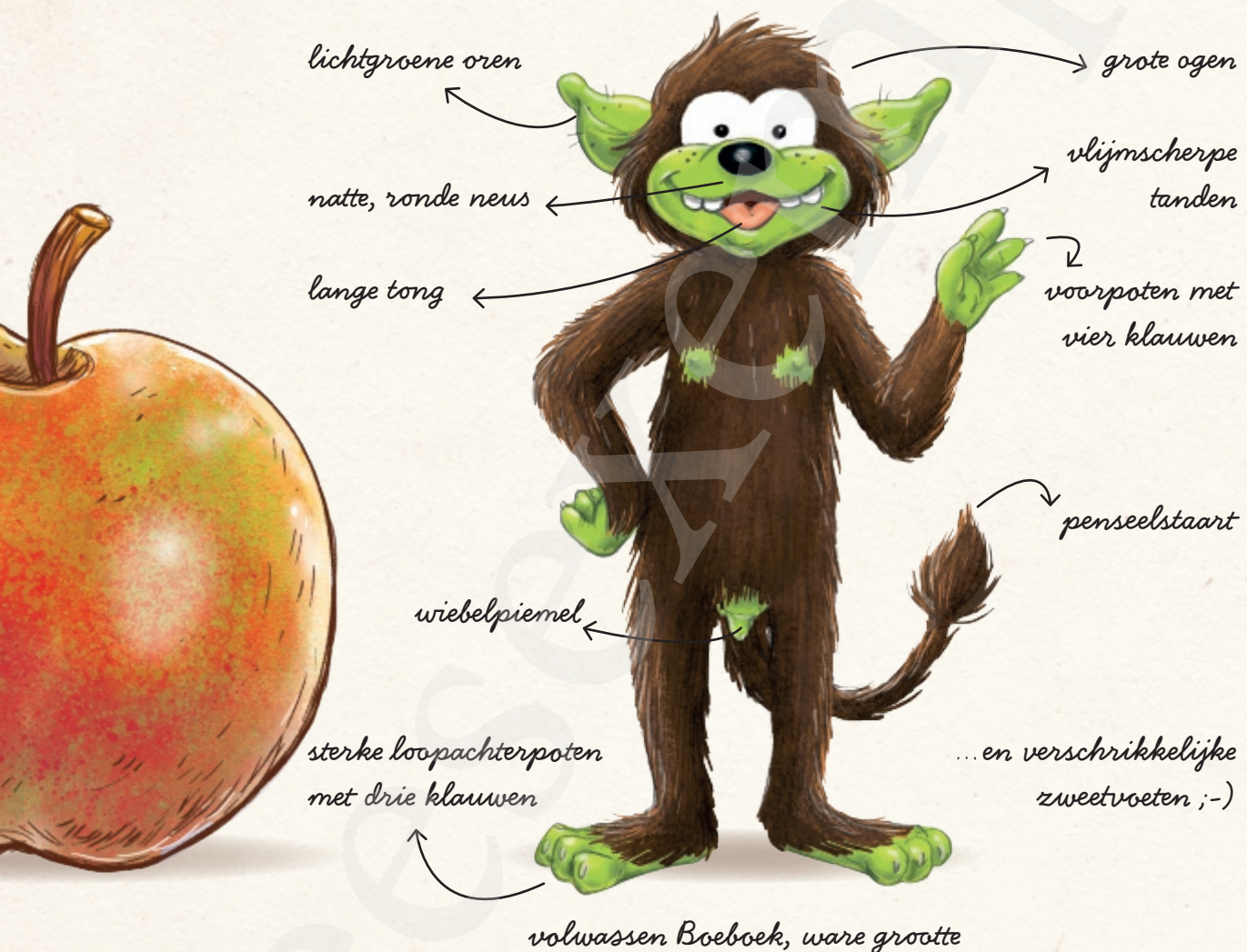

Hoofdstuk 1

Wie of wat zijn de Boeboeks?

Wel...

Wij, Boeboeks, zijn Aardewezens van ongeveer een vuist groot, groen en lekker harig. Wij lijken een beetje op menselijke beestjes of beestige mensjes. Maar we zijn noch het een, noch het ander.

Sommige onwetende Mensen – of ‘Mensels’, zoals Woel en Wommel Braammuis hen noemen – denken weleens dat wij een soort gekke minitrolletjes zijn. Niet dus. Wij zijn Boeboeks en hebben de Aardegroeikracht in ons. Daarmee helpen we planten ontkiemen en groeien. We zorgen ook voor zieke dieren. Die geven we de genezende, naar stinkzwammen ruikende kruidentheetjes van oma Gnolia en opa Kakadoris. En liefde en warme knuffels, zodat ze zich snel weer beter voelen.

Bij onze geboorte zijn we gras-
groen en één konijnenkeutel
groot. We worden bijna altijd
per twee geboren.

Wij, Boeboeks, rekenen met *keutels*. Een keutel is ongeveer één centi-
meter. Daarom noemen wij kleine Boeboeks *keutels*. Wij groeien elk
jaar één keutel, tot ons elfde, twaalfde. Dan stoppen we met groeien.
Boeboeks van zes, zoals Pit en Puf, zijn dus zes keutels of centimeter
groot. Mijn tweelingbroer Piepel en ikzelf, Soeza, zijn al tien en dus
zo'n vier centimeter groter dan ons jongere nichtje en neefje.

Volwassen Boeboeks zijn ongeveer twaalf centimeter groot. Maar er is één uitzondering: Bonkel Groezel. Die lieve, sterke bonk is zowaar vijftien keutels groot!

Oude Boeboeks krimpen weer een beetje, worden wat doorzichtig en stralen een witgeel schijnsel uit. Wij worden makkelijk honderdtachtig jaar oud, soms wel tweehonderd jaar en meer. Na onze dood keert een deel van ons terug naar de Aarde.

Een ander deel wordt Water- of Luchtelf en een derde deel wordt weer herboren in een Boeboekskleinkind of -achterkleinkind.

Boeboeks vind je overal ter wereld. Boeboeks zijn altijd groen, maar de kleur varieert afhankelijk van waar ze leven. Zo zijn Boeboeks die meer in het zuiden en in warmere landen wonen wat donkerder en Boeboeks meer naar het noorden toe wat bleker van kleur. Mensen kunnen ons niet zien, tenzij wij dat zelf willen. *Wij* bepalen waar, wanneer en aan wie we ons laten zien. Je kunt ons niet fotograferen of filmen. Maar wel tekenen. En hoe meer je aan ons denkt, hoe groter de kans wordt dat je ons ook écht te zien krijgt ...

Boeboeks van dezelfde *sibbe* (familie) hebben allemaal dezelfde sterke (zweetvoeten)geur. Dat is erg handig. Zo kunnen de kleintjes ook in het pikkedonker papa of mama makkelijk volgen. We vinden zo altijd moeiteloos ons hol terug. Want wij kunnen tien keer beter ruiken dan een hond.

Wat we ook gemeen hebben, is het Simpal-gevoel. Daarmee ‘voelen’ wij – ook op verre afstand – vreugde, verdriet en pijn van elkaar. Vooral oudere Boeboeks zoals opa Kakadoris, oma Gnolia en tante Knulp hebben dat Simpal-gevoel heel sterk.

Wij, Boeboeks, zijn dol op tuinieren en gezond eten. Maar wij eten nooit iets waarvoor een dier moet worden gedood. Dus geen vlees of vis. Wel melk, kaas, onbevuchte eieren, noten, bessen, paddenstoelen en de heerlijke honing die de bijen van bonkel Groezel ons geven, in ruil voor het zaaien van veel nectarbloemen. Maar het liefst van al lusten we zonnebloempittentaart, pannenkoeken en de keutellekkere honingbollen van oma Gnolia!

Wij, Boeboeks, kennen geen landgrenzen, zoals de Mensen, en maken geen onderscheid tussen ras, soort of kleur. Wij vinden dat iedereen gelijk(waardig) is en dat de Aarde van iedereen is. We kennen alleen bossen, weiden, velden, bergen, rivieren, zeeën ... We voelen ons één met de Aarde en de Natuur.

Voor ons is de Aarde één groot paradijs, ook al maken de Mensen veel van al dat moois kapot met de stinkende uitlaatgassen van hun auto's en fabrieken, de bergen troep die ze overal achterlaten of in zee dumpen en het gif dat ze op hun eigen voedsel spuiten.

Kleine Boeboeks gaan niet naar school. Ze leren alles zelf door te kijken en te luisteren hoe de grote Boeboeks het doen.

Sommige Boeboeks, zoals opa Kakadoris, oma Gnolia en ikzelf, hebben de lettertekens van de Mensen geleerd en kunnen dus lezen. Piepel en Puf kunnen dat niet. Die speelvogels beleven liever zelf spannende avontuursels in plaats van te lezen over de lotgevallen van anderen. Al krijgen ze wel rode oortjes van de boeiende verhalen die opa Kakadoris traditiegetrouw op onze vele feesten voorleest.

Wij, zowel jonge als oude Boeboeks, zijn dol op zwemmen, ravotten in het bos, kattenkwaad uithalen, kussengevechten en toneelspelen. Maar ook op feesten, dansen en zingen.

Voor al ons **Boeboekslied**, dat luidt als volgt:

*Wij zijn lekker bolrond,
een leuke staart boven onze kont.
Vlijmscherpe tandjes, vlugge klauwenhandjes.
Gitzwart haar van kop tot teen,
en een zweetvoet aan elk been.
Wij leven in het Grote Biezebos,
tussen de wortels en het zachte groene mos.
Slapen als een bolletje
in ons Boeboekholletje.
Wij giechelen en grappen erop los
in 't Biezebos.
Haboe! Haboe! Haboe!
Wij zijn Boeboeks! Bolleboze Boeboeks!*

*En dat worden we nooit moe!
Haboe! Haboe! Haboe!
Wij zijn Boeboeks! Alle keutels nog aan toe!
En dat worden we nooit moe!
Haboe! Haboe! Haboe! Boe!
Wij zingen, spelen, springen, trappen lol,
lachen, tuimelen en draaien als een tol.
Maar we maken 't liefst van al
een knus, bol Boeboeksbal.
En smullen van een zonnebloemzaadjeskoek
in onze knuffelhoek.
Haboe! Haboe! Haboe!*

*Maar als we dit horen,
trillen onze oren,
en gaan we aan het dansen
tot het ochtendglorien.
We grijpen onze staart, draaien in volle vaart
en zingen onbedoord ... onszelf van de kaart!
Haboe! Haboe! Haboe!*

Slapen doen we in oude pantoffels die we, net als veel andere spullen, uit het recyclagepark naast het Biezebos halen. Vaak kruipen we 's winters lekker samen met z'n allen in één grote slof, die we eerst vullen met zalig warme schapenwol.

Wij recycleren ('recycleren', zeggen Woel en Wommel) trouwens nog meer van de dingen die de Mensen weggooien of in het bos achterlaten. Daar zitten vaak heel bruikbare spullen tussen. Zoals bladen papier waarop maar aan één kant iets is gedrukt. De onbedrukte kant gebruiken wij om op te tekenen en te schilderen. Maar ook wijnkurken en kaarsstompjes, bijvoorbeeld. Die eerste gebruiken we als zitjes en met de tweede verlichten we ons hol en verwarmen we ons bubbelbad, dat we maken van een blik en een zuig-, in dit geval dus *blaasrietje*. Een 'jazzuci' noemen Woel en Wommel dat.

Verder maken we van al die weggegooid
Mensenspullen ook de meest fantastische
dingen. Zoals onze keutelleuke beha-boom-
hut*, brikboten, Rosse Blikkers, de geniale
WaterZuiverDuikBoot en de geniale kriebel-
bellenblazer die opa Kakadoris en Piere Pad
hebben gemaakt!

Meer over al deze knutselgekke uitvindsels
lees je in deze Boeboeksboeken: *Het web van
de Suikerspin, De beha-boomhut, De wraak van
Ridder Piepus, De Spelen van het Biezebos ...*
Een overzicht van de Boeboeksboeken vind je
achteraan in dit boek.

Ik wens jou alvast, samen met Marc en mijn
tweelingbroer Piepel, nichtje Pit, neefje Puf en
alle andere Boeboeks van de hele wereld heel
veel lees- en kijkplezier met dit **Boek van de
Boeboeks!**

Schapenwollewarme groetjes!

Soeza

*Soeza, Soes voor de vrienden,
Papaverboek*

*Zie De beha-boomhut.

Hoofdstuk 2

Een stukje geschiedenis

Wij, Boeboeks, zijn zo oud als de Aarde. Miljoenen jaren dus. Maar we hebben pas een vorm aangenomen toen ook de Mensen op het toneel verschenen. Dus lang nadat de dino's waren uitgestorven.

De eerste Mensen konden ons nog gewoon zien. Nu is dat niet meer zo. Mensen kunnen ons alleen zien als wij ons aan hen laten zien. Maar, zoals al gezegd: hoe meer een Mens aan ons denkt, hoe groter de kans dat hij ons kan zien.

Wij zijn mee geëvolueerd met de Mensen. In het begin leken wij nog op de eerste Mensen, de neanderthalers, zoals die worden genoemd. Wij droegen toen, net als die oerMensen, ook nog geen kleren. En we zagen er ook wat anders uit. Ongeveer zo dus:

Maar dat veranderde snel toen we rechtop leerden lopen. Dat was niet alleen veel leuker, maar ook handiger. Letterlijk: *handiger*, want we konden plotseling met onze vrije handen van alles doen en maken. Zoals krabben waar het jeukte en stenen, bijlen en messen maken, waarmee we lekkere, voedzame wortels van planten konden opgraven en het haar van voor onze ogen konden snijden.

In de winter hadden we het wel vaak koud. Maar dat werd veel beter toen we in holen in de grond gingen wonen en vuur leerden maken. We maakten kleren van de huid van dode dieren, want die hadden zij toch niet meer nodig.

Nog leuker werd het toen we, net als de Mensen, een dikke vijftien-duizend jaar geleden, zelf groenten en granen begonnen te kweken. Zo hoefden we niet meer de hele tijd rond te zwerven en ons eten te zoeken. Daardoor kregen we meer tijd. Niet alleen om zelf onze kleren en werktuigen te maken, maar ook om de wanden van onze grot te versieren. Terwijl de Mensen almaar meer met elkaar begonnen te vechten. Dat doen ze trouwens nu nog altijd. Vooral om meer land te hebben. Wij, Boeboeks, hebben dat nooit gedaan. Voor ons is de Aarde en alles wat erop groeit en bloeit één groot geheel en van iedereen. Dat begrijpen sommige Mensen helaas niet. Jammer.

